

РЕШЕНИЕ

№ 8066

гр. София, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 30.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9621** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба, вх.№ 22107715 от 14.10.2022г. по регистъра на ИА“Главна инспекция по труда, и с вх. № 37418/20.10.2022г. по описа на съда на И. Г. Л. ,от [населено място], чрез представител по пълномощие адв. С. М. срещу заповед № ЧР-1456 от 25.08.2022г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „ Главна инспекция по труда“/ИА „ГИТ“/. С оспорената заповед, на основание чл.82а,ал.2 ЗДСл и докладна записка № ДОК22010944/24.08.2022г. е изменено служебното правоотношение с жалбоподателката, считано от 01.09.2022г.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена при неспазване на установената форма, при допуснати съществени процесуални нарушения,в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл.146, т.2,3,4 и 5 АПК. Не е предвидена от законодателя хипотеза на предсрочно прекратяване на преназначаването, нарушен е принципа на съразмерност по чл.6 АПК и на последователност и предвидимост по чл.13 АПК. Оспорването се поддържа в о.с.з. лично от жалбоподателката и представителя и по пълномощие адв. М., иска се отмяна на заповедта и се претендират разноски.Представя писмени бележки.

Ответникът -изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „ Главна инспекция по труда“, чрез процесуалния си представител юрк.К. оспорва жалбата като

неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и заявява възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно, че считано от 01.06.2022г. жалбоподателката е заемала длъжност „директор“, на дирекция „Финансово-стопански дейности“ /ФСД/ в ИА“ГИТ“ след преминаване на държавна служба от Агенцията за хората с уврежданията/А“ХУ“/ по реда на чл.81а ЗДСЛ в резултат на проведена процедура по мобилност в държавната администрация, както и че считано от 02.08.2022г. е била преназначена, след изразено писмено съгласие, на основание чл. 82, ал.1 ЗДСЛ. на длъжност „главен експерт“ в дирекция „ФСД“, а считано от 03.08.2022г. е била временно преназначена след изразено писмено съгласие, на основание чл.82а, ал.1 ЗДСЛ от длъжността „главен експерт“, в дирекция „ФСД“, на длъжност „директор“ на дирекция „ФСД“ за срок от 4 години. За посочените факти са представени преки доказателства – споразумение от 26.05.2022г., с изх. № 0023-2614 на А“ХУ“ и изх. № 22047293 на ИА“ГИТ“, на основание чл.81а ЗДСЛ , заповед № 824/27.05.2022г. ; съгласие ,вх. № Д. 22009893/02.08.2022г., заповед № 1396/02.08.2022г., съгласие № Д. 22009894/02.08.2022г., заповед № 1404/03.08.2022г.

С докладна записка, изх. № Д. 22010944/24.08.2022г. на „за Главен секретар“ на ИА“ГИТ“ предвид обстоятелството, че жалбоподателката, за периода от 08.08.2022г. до 20.09.2022г. е била в отпуск поради временна неработоспособност и реално е изпълнявала длъжността „директор“ на дирекция „ФСД“ малко повече от два месеца, като функциите и на длъжността „директор“ на дирекция „ФСД“ и на титулярната и длъжност „главен експерт“ в същата дирекция, поради отсъствието ѝ не са обезпечени, е обоснована необходимост за обезпечаване ръководните функции на длъжността „директор“ на дирекция „ФСД“ /поемане на необходимите отговорности и действия свързани с финансовата дейност на ИА“ГИТ“/. Предложено е да бъде прекратено временното преназначаване на оспорващата на длъжността директор на дирекция „ФСД“ и да бъде назначен титуляр на длъжността, след провеждане на конкурентен подбор, на основание чл.30, ал.3 от НУРОСДА в рамките на две административни звена в общата администрация на ИА“ГИТ“- дирекция „ФСД“ и дирекция „ОПУС“. Посочено е и, че жалбоподателката след прекратяването на временното преназначаване, ще заеме титулярната си длъжност „главен експерт“ в дирекция „ФСД“. Във връзка с докладна записка, изх. № Д. 22010944/24.08.2022г на „за Главен секретар“ на ИА“ГИТ“ от ответника е издадена оспорената заповед № ЧР-1456 от 25.08.2022г. Видно от приложените с жалбата и преписката доказателства същата заповед е връчена по електронен път на жалбоподателката в потребителския и профил чрез Системата за сигурно електронно връчване на 04.10.2022г. Страните не спорят и по обстоятелството, че жалбоподателката за периода 08.08.2022г до датата на образуване на делото ползва отпуск за временна неработоспособност /което се установява и от приложените с преписката и жалбата три болнични листове/. Не е спорно, че изпратеното по електронен път от жалбоподателката до ответника

заявление от 29.09.2022г. за участие в конкурентен подбор за длъжността „директор“ на дирекция „ФСД“ е входирано в информационната система на ИА“ГИТ“, с вх. № Д. 22012482/29.09.2022г. От представените с преписката два броя граждански договори от 29.07.2022г. и 02.09.2022г., сключени между оспорващата Л. и Агенцията за хората с уврежданията, с предмет „подпомагане на главния счетоводител на А“ХУ“ във връзка с „изготвянето на документи, свързани с месечния финансов отчет на Агенцията до предаването му в министерството на труда и социалната политика и за осъществяване на оперативната работа“, ведно със сметки за изплатени суми по чл.45,ал.4 от ЗДДФЛ от 22.08.2022г. и съответно от 20.09.2022г.,се установява, че в периода на временна неработоспособност жалбоподателката е полагала труд в изпълнение на цитираните граждански договори .

Необсъдените писмени доказателства съдът счита са неотнормими към предмета на спора.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима по арг. от разпоредбата на чл.140 ,ал.1 АПК. Подадена е субект с наличен правен интерес, засегнат неблагоприятно от обективизираното в заповедта властническо волеизявление. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 6, ал.2 т. 17 от Устройствения правилник на ИА“ГИТ“ в относимата редакция към датата на издаване на оспорената заповед/ДВ бр. 34 /03.05.2022г./,изпълнителният директор на Агенцията назначава държавните служители в агенцията и прекратява служебните правоотношения с тях; В разпоредбата на чл. 82а от ЗДСл не се съдържа изрична информация кое е лицето, което отговаря за преназначаването на държавните служители в същата администрация, но с оглед тълкуването на закона по смисъла на чл. 46, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗНА това следва да бъде органът по назначаването. Поради това оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган.

Актът е постановен в писмена форма, като съдържа реквизитите, установени в нормата на чл. 59, ал. 2 АПК. При постановяване на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените.

Не се установи жалбоподателят да е уведомен за започналото производство, но такова уведомяване не се изисква от закона, тъй като в случая основното правоотношение на държавния служител не се засяга, тоест случаят не попада в приложното поле на чл. 81 от ЗДСл.

Твърдението на Л. за невръчване своевременно на оспорената заповед е ирелевантно при изследване на законосъобразността на последната, а има отношение при преценка на срочността на жалбата.

Противно на твърдяното от жалбоподателя, в заповедта са изложени мотиви от фактическа и правна страна,като приетото за установено от фактическа страна е обосновано и се подкрепя от писмените доказателства по делото.

Като правно основание за издаване на процесната заповед е посочена правната норма на чл.82а,ал.2 ЗДСЛ,която гласи: “след изтичане на срока по ал. 1 държавният служител заема предишната си длъжност. В случаите, когато тази длъжност е

съкратена, му се предлага друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация.“ Фактическите основания се съдържат в посочената в заповедта докладна записка вх. №Д. 22010944/24.08.2022г., който подход принципно е допустим съгласно разрешението, дадено с Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Съдът намира за неоснователен доводът за липсата на мотиви на оспорения акт, предвид че авторът на докладна записка № ДОК220Ю944 от 24.08.2022 г. не е служителът - титуляр на длъжността „главен секретар“, а друг държавен служител - Ц. С. Ф., изпълняваща длъжността „Главен директор“ на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ (ГД ИТ) на ИА ГИТ. Същата е действала при условията на „заместване“, въз основа на издадената, на основание чл. 84 от ЗДСл. от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ заповед № ЧР- 1427 от 11.08.2022 г., с която и е възложено да изпълнява всички служебни задължения на длъжността „главен секретар“ за периода от 11.08.2022г. до завръщане на титуляря, възложени с чл.8 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“.

В обобщение - съдът не установява допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените при постановяване на заповед № ЧР-1456 от 25.08.2022г.

Същата съответства на материалния закон и неговата цел.

Според чл.82а,ал.1 ЗДСл., с писмено съгласие на държавния служител, той може да бъде преназначен за срок не по-дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане. Според ал.2 от същата разпоредба след изтичане на срока по ал.1 държавния служител заема предишната си длъжност. В случаите когато тази длъжност е съкратена, му се предлага друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация. Предвид специфичния характер на държавната служба - заемане на платена щатна длъжност в държавната администрация, с цел подпомагане орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия, тази разпоредба предоставя възможност органът по назначаване, в срока по чл.82а,ал.1 ЗДСл., да прекрати /измени служебното правоотношение с държавния служител, без да има задължението да го предизвести за това и без да е задължен да извършва подбор или да оценява качеството на изпълнение на служебните задължения. Когато, като е в случая, действа при условията на оперативна самостоятелност органът следва да се съобразява с целта на закона и с обективната нужда да се обезпечи работата и по-добра функционалност при организация и изпълнение на дейностите в дирекция „ФСД“, да назначи на съществуващата свободна, щатна бройка „директор“ държавен служител, на когото е възложено да осъществява нейното непосредствено ръководство и да носи отговорност за точното и срочното изпълнение на конкретните задачи при осъществяване на функциите на дирекция „ФСД“, регламентирани в Устройствения правилник на ИА ГИТ. В противен случай е налице превратно упражняване на власт. Безспорно е, че проява на оперативната самостоятелност на административния орган е определянето на срока на временното преназначаване, а и към кой момент то ще се прекрати. Съдът намира, че преназначаването на предишната длъжност, заемана от оспорващата Л., е извършено по преценка на административния ръководител, и е мотивирано с наличието на "служебна необходимост", свързана с обезпечаване на функционирането на дирекция „ФСД“. Оспорената заповед е материално законосъобразна ,предвид че по делото безспорно се установи, че оспорващата Л. преди преназначаването и на длъжността „директор“ на дирекция

„ФСД“ е заемала длъжността „главен експерт“ в същата дирекция“ ФСД“ в ИА“ГИТ“ и че същата е върната на тази длъжност след прекратяване на преназначаването и. Предприетите от органа по назначаване действия, при данните по делото, са в пълно съответствие както с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, така и с целта на закона и интересите на държавната служба.

Неоснователен е и доводът в жалбата, че за приложението на разпоредбата на чл. 82а, ал. 2 от ЗДСл е необходимо да е изтекъл посоченият в заповед № ЧР-1404 от 03.08.2022 г. срок за преназначаване. Този срок от „до 4 години“ е неопределен, тъй като не е фиксирана неговата конкретна продължителност, а само е определена неговата максимална граница - 4 години. Следователно, и преди изтичане на този срок, преназначеният служител може да бъде преназначен на заеманата от него преди това длъжност, по едностранна преценка на ръководителя на администрацията. Вярно е, че съгласно чл. 81 от ЗДСл служебното правоотношение на държавния служител не може да бъде едностранно изменяно, освен в случаите и по реда, предвидено в ЗДСл. Но в конкретния случай съдът приема, че не е налице сочената законова хипотеза. Държавният служител И. Л. е била временно преназначена от една длъжност – „главен експерт“ на друга, ръководна длъжност, в рамките на една и съща администрация, която е съответна на длъжностното ниво по Класификатора на длъжностите в администрацията. По преценка на административния орган действието на заповедта за временно преназначаване е било преустановено и служителят е бил възстановен на заеманата преди преназначаването длъжност. При тази хипотеза не е налице едностранно изменение на служебното правоотношение по смисъла на чл. 81 от ЗДСл./ в този смисъл Решение № 2084 от 13.02.2019 г. по адм. д. № 7003/2018 г., V отд. на ВАС/.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав достига до извод за законосъобразност на обжалвания административен акт – същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му, съответен е на целта на закона. Поради това жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ в полза на ИА“ГИТ“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника процесуални действия, съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено, в размер на 200,00 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Л., от [населено място], [жк],вх. А,ет.2,ап.5 срещу

заповед № ЧР-1456 от 25.08.2022г., на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „ Главна инспекция по труда“, като неоснователна.

ОСЪЖДА И. Г. Л.,ЕГН [ЕГН], от [населено място], [жк],вх. А, ет.2, ап.5 да заплати на Изпълнителна агенция „ Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: